

Λήξαντος τὴν 31^η Ὀκτωβρίου τοῦ 5^{ου} ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», παρακαλοῦνται ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν ἡμῶν ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ 7^{ον} ἔτος, ν' ἀποστείλωσιν ἐγκαίρως τὴν συνδρομὴν αὐτῶν. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ πρὸς τοὺς κκ. Συνδρομητάς, ὧν ἡ συνδρομὴ ἔληξεν ἤδη τὴν 30^{ην} παρελθόντος Σεπτεμβρίου.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΖΟΥΑΝΝΑ ΤΡΕΛΑΝ

[Συνέχεια]

Ὁρθίος ἐν τῷ μαγειρείῳ ὑπὸ τὸν λαμπτήρα, ὁ ἀτυχὴς ἤνοιξε τὴν ἐπιστολήν.

Ὁ Ἰάκωβος ἐφάνετο μὴ προσέχων εἰς τὸν ἀδελφόν του, ἀλλ' ἔβλεπε καὶ τὰς ἐλαχίστας αὐτοῦ κινήσεις.

Εἶδεν αὐτὸν κλείοντα τὴν ἐπιστολήν καὶ ἀφίνοντα τὴν κεφαλὴν νὰ πέσῃ ἐπὶ τοῦ στήθους μετ' ὕψους ἀπελπισίας. Ἐτριπεν εἴτα τὴν ἐπιστολήν εἰς τὸ στήθος του.

— Τῷ ἀγγέλλει τὸν γάμον της, ἐσκέφθη ὁ Ἰάκωβος.

Ἰδοὺ τί ἡ δεσποινὶς δὲ Φοντερόζ ἔγραψε :

«Κορεντίνε,

•Θέλω νὰ σὲ ἴδω καὶ νὰ σοὶ ὁμιλήσω διὰ τελευταίαν φορὰν ἰσως. Αὔριον τὴν μίαν ὥραν εἰς τὸ σύνθηδες μέρος.

«Καικιλία.»

— Θὰ ἔλθῃς νὰ κοιμηθῇς; ἠρώτησε μετ' ὀλίγον ὁ Κορεντίνος τὸν ἀδελφόν του.

— Δὲν νυστάζω. Θὰ μείνω ἐδῶ. Ἀναπαύσου σύ, ἂν εἴμπορῃς.

Ὁ Κορεντίνος ἀνῆλθε μόνος εἰς τὸ δωμάτιόν του.

Ὁ Ἰάκωβος ἦν βεβουλισμένος εἰς σκέψεις ἐν τῷ σκότει. Οἱ τελευταῖοι ἄνθρωποι μόνον ἔρριπτον περὶ αὐτὸν ὑπέρυθρον φῶς· ὁ λαμπτήρ εἶχε σβέσθῃ.

Ἦκουσε ψίθυρον γυναικείου φορέματος εἰς τὴν κλίμακα καὶ τὰς θύρας ἐπανακλειομένας μετὰ προσοχῆς.

Εἴτα ἡ Ἀγνή κεκαλυμμένη ἔχουσα τὴν κεφαλὴν εἰσῆλθε χωρὶς φῶς εἰς τὸ μαγειρεῖον.

Ἐνῶ διήρχετο πλησίον τοῦ Ἰακώβου, οὗτος ἐσταμάτησεν αὐτήν.

— Ποῦ πηγαίνεις; τὴν ἠρώτησεν.

— Ἡ νεανὶς ἀφῆκε κραυγὴν τρόμου, συνηλθεν ὅμως ταχέως ἐκ τοῦ φόβου.

— Πηγαίνω νὰ πνιγῶ, ἀπήντησεν.

Ὁ Ἰάκωβος ἔσυρεν αὐτὴν πλησίον του.

— Νὰ πνιγῇς. Εἰς τὴν ἡλικίαν σου! Νέα, ὦραία! Τὸ σκέπτεσαι; Διατί;

Ἡ νεανὶς τότε διηγήθη εἰς τὸν ἀδελφόν της τὰ πάντα.

Τὴν τρίτην πρωΐνὴν ὦραν ὠδήγει αὐτὴν εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἀφοῦ πρότερον ἐξώρτισεν αὐτὴν νὰ ζήσῃ.

— Ἄν ἄλλοι ἦναι ἔνοχοι, σὺ δὲν εἶσαι, δυστυχισμένη κόρη, εἶπεν αὐτῇ. Ἐχε ὑπομονήν! Ἦσο πτωχή, θὰ γείνης πλουσία! Σὲ κατεφρόνησαν, θὰ σὲ ἐκτιμῇσουν. Ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι σὲ κατεσύντριψαν, θὰ ριφθῶσιν εἰς τοὺς πόδας σου.

Ἡ Ἀγνή ἠτένιζεν αὐτὸν ἀνήσυχος οὐδὲν ἐννοοῦσα.

Ὁ Ἰάκωβος ἐνηγκαλίσθη αὐτὴν καὶ τὴν ἡσπάσθη.

— Κοιμήσου, εἶπεν αὐτῇ ἀπερχόμενος.

Καὶ κατελθὼν εἰς τὸ μαγειρεῖον ἐβουθίσθη πάλιν εἰς τὰς σκέψεις του.

— Θὰ χάσῃ τὴν ζωὴν, διανοεῖτο, ἀλλὰ δὲν λυποῦμαι. Μετὰ δέκα ἔτη θὰ ἦναι ἑκατομμυριούχος καὶ θὰ λέγωσιν: Ἦτο ἄγριος, ἀλλὰ μᾶς ἠγάπα!

•Καὶ ἐμὲ ποῖος μὲ ἀγαπᾷ; Δὲν εἶμαι ὠραῖος, οὔτε εὐγενὴς οὔτε εὐφυής! Ἀλήθεια, δεσποσύνη δὲ Φοντερόζ; Θὰ ἴδωμεν ὅμως. Ἐγὼ ὁ λύκος θὰ σὲ καταφάγω καὶ θὰ τιμωρηθῶ μόνος μου. Θὰ ἐκδικηθῶμεν εἰς τὸν ἄλλον κόσμον.

ΙΖ'

Οἱ λογαριασμοὶ τοῦ κύρ Μαλό.

Τὴν ἐπιούσαν, λίαν πρωΐ, ὁ ἐπιμελητὴς Μαλό Βρικεβέκ, ζητηθεὶς ὑπὸ τῆς θαλαμηπόλου Σωσσάνης, μετέβη εἰς τὸν πύργον.

Ὁ ἐπιμελητὴς ἐξεπλάγη ὅτι ἡ Καικιλία ἀνέμενεν αὐτὸν τόσον ἐνωρὶς παρὰ τὴν συνήθειάν της.

Οὐδέποτε ἡ δεσποινὶς δὲ Φοντερόζ ἐξήταζεν αὐτόν· οὐδέποτε αὕτη ἀνεμίχθη εἰς τὰ οικονομολογικά.

— Τί νὰ μὲ θέλῃ ἡ δεσποσύνη, διανοήθη ὁ κύρ Μαλό ζῶν τὸ μέτωπον.

Ἦν ἀνήσυχος διὰ τοῦτο φοβούμενος μὴ εὑρεθῇ εἰς δυσχερῆ θέσιν ἐνώπιον τῆς ἐνηλικιωθείσης ἤδη νέας αὐτοῦ κυρίας.

Ἡ Καικιλία ἐνώπιον γραφείου καθημένη ἅμα ἰδοῦσα τὸν ἐπιμελητὴν εἶπεν αὐτῷ ζωηρῶς :

— Βρικεβέκ, σὲ ἐζήτησα διότι χρειάζομαι ἀσφαλεῖς πληροφορίες. Εἶσαι πολὺ ἀκριβὴς καὶ τακτικὸς, ἐπομένως εἶναι ἀνωφελὲς νὰ ζαλίσω τὴν μητέρα μου. Ἀπειθῶν μοι λοιπὸν πρὸς σέ, ἀλλὰ μυστικῶς, ἔνοοις; μυστικῶς. Ἄν ἐν τούτοις θέλῃς νὰ εἴπῃς τί θὰ σὲ ἐρωτήσω δύνασαι νὰ καλέσῃς ὅλους τοὺς φύλακας καὶ νὰ εἴπῃς δημοσίᾳ τὰ πάντα. Ἡ ζωὴ μου δὲν ἔχει τί τὸ μυστηριώδες. Ποία εἶναι ἡ περιουσία μου;

— Ἡ δεσποσύνη ἐννοεῖ τὴν περιουσίαν τοῦ οἴκου ἢ τὴν ἰδικήν της μόνον;

— Τὴν ἰδικήν μου. Ἡ τῆς μητρός μου δὲν μὲ ἀφορᾷ.

— Ἔστω.

— Λέγε, ἀλλὰ ἀκριβῶς.

Ὁ κύρ Μαλό ἐσκέφθη, ἐμέτρησεν ἐπὶ τῶν δακτύλων καὶ ἐψιθύρισε λογαριασμούς.

— Ὁ κ. μαρκήσιος ἀφῆκε πᾶν ὅ,τι τῷ ἀνῆκεν εἰς τὴν δεσποσύνην· δὲν ὑπάρχει δωρεὰ μεταξὺ τῶν συζύγων.

— Λοιπὸν λέγε, ἐπανέλαθεν ἡ νεανὶς.

— Πρέπει νὰ λογαριάσωμεν, ὑπέλαθεν ὁ Μαλό.

— Ἄς λογαριάσωμεν. Ἄλλ' οὐδὲν μοι εἶπεν ἔτι. Ὡμίλει. Ἐγὼ θὰ γράφω.

— Τρεῖς οἰκίαι ἐν Παρισίοις ἐκτιμῶμεν εἰς τρία ἑκατομμύρια μόνον, μολοντί ἀξίζει περισσότερον.

— Τρία, ἐπανέλαθεν ἡ Καικιλία γράφουσα τὸν ἀριθμὸν ἐπὶ τεμαχίου χάρτου.

— Τὸ δάσος τοῦ Βέκ εἰς Νορμανδίαν, δύο ἑκατομμύρια, μολοντί ἀξίζει περισσότερον.

— Πέντε. Προχώρει.

— Τὰ κτήματα εἰς Κονεβέλ ἐνοικιασμένα ἀνὰ ἐξήκοντα χιλιάδας φράγκων. Ἐν καὶ ἡμισυ ἑκατομμύριον.

— Ἄς γράψωμεν ἔξ.

— Ἡ περιοχὴ τοῦ Σαμδεδράκ εἰς Νιέβρ. Τέσσαρα, μολοντί ἀξίζει ἔξ.

— Ἄς γράψωμεν τέσσαρα. Ἐχομεν δέκα. Προχώρει.

— Τὸ Σαίν-Ζιλδὰς.

— Χέρσοι. Τίποτε.

— Εἶναι εὐθυνόν, εἶπεν ὁ Μαλό.

— Αὐτὰ εἶναι ὅλα;

— Ὁχι. Αἱ ἀμπελοὶ τοῦ Φρονσὰκ εἰς Μεδόκ. Ἐκόστισαν ἔν ἑκατομμύριον εἰς τὸν πατέρα τοῦ κυρίου μαρκησίου.

— Τίποτε. Ἡ φυλλοξήρα δύναται νὰ τὰς καταστρέψῃ, φίλε μου. Ἐτελειώσες;

— Ὁχι! Μοῦ μένουν μία δωδεκάς ἐπαύλεων εἰς Πέрс καὶ Μαίν. Δύο ἑκατομμύρια.

— Δώδεκα. Ἐτελειώσες;

— Ναί.

— Δὲν εἶναι πολὺ.

— Ἡ περιουσία τῆς κυρίας μαρκησίας εἶναι περίπου ἴση.

— Δὲν μὲ ἀφορᾷ.

— Τέλος ἔχομεν τὰ μετρητά.

— Ἀληθῶς. Πόσα εἶναι;

— Τρία ἑκατομμύρια.

— Δεκαπέντε.

— Μάλιστα.

— Καὶ ἀξίζουν περισσότερον, λέγετε λοιπὸν;

— Βεβαίως. Ἡ δεσποινὶς κατεβρόχθισε πλέον τοῦ ἐνὸς τετάρτου.

Ἡ Καικιλία εἶχεν ἐγερθῇ.

— Πῶς, πτωχέ μου Βρικεβέκ, εἶπε θέτουσα αὐτὸν ἡσύχως εἰς τὴν θύραν, ἔχομεν δεκαπέντε ἑκατομμύρια καὶ δὲν κατεστήσαμεν ἀθρώπους εὐτυχεῖς, ἀλλ' ἔχομεν ἔθροους.

Καὶ ταῦτα εἰποῦσα ἐστέναξε.

— Εὐχαριστῶ, ἀρκεῖ. Μὴ εἴπῃς λέξιν. Μοὶ ἐπῆλθε μία ἰδέα καὶ σοὶ ἐζήτησα τὰς πληροφορίας ταύτας. Εἶσαι πολὺτι-

μος άνθρωπος. Καί δὲν ἐπλούτισες διαχειριζόμενος τὸσαύτην περιουσίαν!

— Μὰ τὴν πίστιν μου ὄχι, ἀλλ' εἶμαι εὐτυχής, πολὺ εὐτυχής, δεσποσύνη.

Ὁ κύρ Βρικεβέκ ἀπῆλθεν εὐχαριστημένος.

Ἡ Καικιλία μείνασα μόνη ἐπανελάβε τὸν λογαριασμόν της.

— Δεκαπέντε ἑκατομμύρια, εἶπε καθ' ἑαυτήν. Λαμπρὸν ποσόν. Τίς ἔχει χρεῖαν δεκαπέντε ἑκατομμυρίων χωρὶς νὰ ὑπολογίσῃ τὰ τῆς μητρὸς μου; Βεβαίως ὄχι ἐγώ. Δύναμαι λοιπὸν νὰ ἐξαγοράσω δι' αὐτῶν τὸν λόγον μου, τὴν ἐλευθερίαν μου καὶ φίλους.

Καὶ ἐστήριξε τὴν κεφαλὴν διὰ τῆς χειρὸς της.

— Ὅσον ἀφορᾷ τὴν εὐτυχίαν, ἐσκέφθη, δι' αὐτὴν δὲν ὑπάρχει τιμὴ, δὲν ἐξαγοράζεται.

Καὶ λαβοῦσα φύλλον χάρτου ἔγραψε:

«Κύριε κόμη,

οὔτε ἡ ἀπολεσθεῖσα περιουσία, οὔτε τὸ πάθος σας διὰ τὸ παιγνίδιον θὰ μὲ ἔκαμνον ν' ἀθετήσω τὸν πρὸς ὑμᾶς λόγον μου. Ἐσκέφθην καλῶς τὴν νύκτα.

Ἐπάρχει κώλυμα σπουδαιότερον.

Εἶναι ἡ ἐρωμένη σας, ἡ μάλλον ἐκείνη, εἰς τὴν ὑπεσχέθητε νὰ δώσητε τὸ ὄνομά σας.

Δύναμαι νὰ δεχθῶ ὡς σύζυγον τὸν ἐραστὴν τῆς Ζουάννας Τρελάν, τῆς ἐξαδέλφης μου;

Ἀφίνω ὑμᾶς νὰ κρίνητε.

Ὡμεν λογικοί.

Διατί μὲ θέλετε;

Διότι εἶμαι πλουσία.

Διατί ἐγκαταλείπετε αὐτήν;

Διότι εἶναι πτωχή.

Δὲν σοῦ εἶπα ὅτι εὖρον μέσον νὰ συμβιβάσω τὰ πάντα; Δύναμαι νὰ σᾶς σώσω τῆς ἀμνηχανίας, ὥστε νὰ μὴ ἀθετήσητε τὸν λόγον σας.

Γνωρίζω ἀρκετὰ τὴν Ζουάνναν καὶ εἶμαι πεπεισμένος ὅτι ὑπέκλυψεν εἰς ρητὴν ὑπόσχασίν σας.

Τί σᾶς χρειάζονται διὰ νὰ ζήσετε ἐντίμως καὶ ἡσυχῶς εἰς τινὰ γωνίαν τῆς Βρετανίας;

Δύο ἑκατομμύρια;

Τὰ δίδω αὐτῇ ὡς προίκα.

Ἄλλως τε, γνωρίζω ὅτι αὕτη ἔχει ὅσα χρειάζονται πρὸς ἐξόφλησιν τῶν ὀφειλῶν σας.

Οὕτως ἀναλαμβάνω τὴν ἀνεξαρτησίαν μου καὶ ἐκπληρῶ καθήκον πρὸς συγγενῇ ἀτυχῇ.

Ἐγὼ δὲν θὰ νυμφευθῶ. Ἐπὶ τοῦ παρόντος τούλάχιστον καὶ ἐπὶ πολὺ θέλω νὰ μείνω ἐλευθέρη.

Ἐνεργήσατε εὐγενῶς. Προσπέσατε εἰς τοὺς πόδας γυναικὸς ἀξιολατρεύτου καὶ μὴ λησμονήτε ὅτι ἡ εὐτυχία ἔγκειται ἐν τῇ ἡσυχίᾳ καὶ τῇ οἰκογενεῖᾳ.

Ἡ ἀπόφασίς μου εἶνε ἀμετάκλητος.

Δίδω δύο ἑκατομμύρια τῇ ἐξαδέλφῃ μου.

Οὕτως ἐξαγοράζω τὸν λόγον μου.

Καικιλία δὲ φονεῖρε.

[Ἐπεται συνέχεια].

*Κ

F. D. GUERAZZI

H

ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

— Λοιπὸν οὐδὲν ἀπωλέσαμεν; εἶπεν ὁ Μαμφρέδης, ἀφοῦ παρετήρησεν αὐτοὺς τοὺς οἰκείους.

— Ἀπωλέσαμεν τὸν Βενιγκαζαν, εἶπεν ἡ γλυκυτάτη τῆς Ἰόλης φωνή.

— Πράγματι, κόρη μου, εἶπες συνετάτον λόγον.

— Βεβαίως, εἶπεν ὁ ἱππότης, παρεμβὰς εἰς τὴν ὁμιλίαν· δὲν δύναται τις ν' ἀρνηθῇ ὅτι διὰ πάντας ἦτο καλλίτερον, ἂν ὁ μέγας καγκελλάριος ἤθελε ζήσει... καὶ ὁμως δὲν εἶναι ἄξιος καὶ τόσον μεγάλῃς λύπης... Ἄν ἀπώλεσε τὴν ζωὴν, ἐκέρδησε τὴν φήμην, ἥτις ἐν οὐσίᾳ εἶναι ἡ ζωὴ τῶν γενναίων, καὶ διὰ τὴν ὁποίαν καὶ μόνην ζῶσιν οἱ ἄνδρεῖοι ἱππῶται, καὶ ὅταν ἀποθνήσκωσιν ἀποκτῶντες αὐτήν, ὁ θάνατός των δέον νὰ θεωρῇται αὐτόχρημα εὐτυχία. Ἰσως ὁ φαῦλος κόσμος, συνειθισμένος νὰ ἐνθυμῇται τὰ προξενούντα εἰς αὐτὸν λύπην γεγονότα μᾶλλον ἢ τὰ προξενούντα ἐκπληξιν, δὲν θὰ διατηρήσῃ ἢ ἐν στενῷ μόνον κύκλῳ τὴν φήμην τοῦ γενναίου τούτου, ἀλλ' ὁ στενὸς οὗτος κύκλος θὰ ἀποτελῇται ἐξ ἐκείνων, οἱ ὅποιοι δὲν μετροῦσι τὴν ἀρετὴν μὲ τὴν τύχην, καὶ οἱ ὅποιοι ὁπουδήποτε τῆς γῆς, καὶ καθ' οἰκονομίαν ἐποχὴν συναντῶσιν τὴν φήμην τοῦ ἀνδρείου, τὴν χαίρειτίζουσιν ὡς ἀδελφὴν καὶ ἀνεγείρουσιν αὐτῇ ναὸν ἐν τῇ καρδίᾳ των. Οἱ ἄλλοι, οἱ ὅποιοι ἐκ τοῦ φαγητοῦ μόνον διακρίνονται ἂν ἦναι ζῶντες ἢ νεκροί, δὲν πρέπει νὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν. Ἐν ταῖς προσευχαῖς μου, ἰκέτευσα πάντοτε τὸν Κύριον νὰ μὲ φυλάξῃ ἀπὸ τοῦ ἐπαίνου τῶν μωρῶν καὶ τῆς περιφρονησεως τῶν γενναίων.

— Ὅρθως εἶπατε, ἀπήντησεν ὁ Μαμφρέδης. Οὕτως ἀκριβῶς ἔχει τὸ πρᾶγμα. Σπανίως ἰσχυρὸς βραχίων εἶναι ἡνωμένος μετὰ καρδίας πονηράς. Ἱππῶτα, κάμετέ μοι, παρακαλῶ, μίαν χάριν.

— Ποίαν χάριν, δέσποτα, λέγετε...

— Εἰπέτε μοι, παρακαλῶ, ποῖος εἶσθε.

— Αὕτη εἶναι χάρις, τὴν ὁποίαν ὑμεῖς μοι κάμνετε, δέσποτα, εὐδοκῶν νὰ ἐρωτήσητε περὶ τῆς καταστάσεως ἀφανοῦς ἀνδρός, ὁποῖος εἶμαι ἐγώ. Καὶ ὁμως τὸ πρόσωπόν μου δὲν εἶναι ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα ἀγαποῦν νὰ κρύπτωνται, οὔτε τὸ μέτωπόν μου ἐξ ἐκείνων, τὰ ὁποῖα δὲν δύνανται χωρὶς νὰ ὠχριασῶσι νὰ ὑποστῶσι τὴν θέαν τῶν ἀνδρείων. Ἰδοῦ, παρατηρήσατε τὴν μορφήν μου, εἴτε καλὴ, εἴτε κακὴ εἶναι αὕτη, εἶναι ὁποῖα μοὶ ἔδωκεν αὐτὴν ἡ φύσις.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἀνύψωσε τὴν προσω-

πίδα τῆς περικεφαλαίας του. Τότε ὁ βασιλεὺς εἶδε κεφαλὴν, οἶαν οἱ οὐρανοὶ ἐδώρουν εἰς τοὺς Ἰταλοὺς, ὅτε μετὰ τῆς κεφαλῆς ἔδιδον αὐτοῖς ἔτι καὶ τὴν δύναμιν νὰ αἰσθάνωνται τὸ αἶσχος.

Καὶ ὁμως δὲν ἐνθυμείτο ἂν εἶχεν ἰδῇ αὐτὴν ἄλλοτε καὶ ἤνοιγεν ἤδη τὰ χεῖλη ἵνα ἐρωτήσῃ περὶ τοῦ ὀνόματος, ὅτε ὁ ἱππότης προσέθετο:

— Οὐδέποτε μὲ εἶδατε, καὶ ἐγὼ οὐδέποτε εἶδον ὑμᾶς, ἂν καὶ ἐκ φήμης ἐθαύμαζον τὰς ἀρετάς σας. Ἐν ἐμοί, δέσποτα, βλέπετε πολίτην, ὁ ὁποῖος, ἂν καὶ ἐξόριστος ἀπὸ τῆς πατρίδος του, φέρει ἐν τούτοις ἐπὶ τοῦ κράνους αὐτοῦ τὸ ἔμβλημα τῆς (καὶ ταῦτα λέγων ἐδείκνυε τὴν λύκαιναν, ἥτις ἦτο τὸ ἔμβλημα τῆς Σιέννης)... ὅπως βλέπῃ ἐκείνη ποταὶ εἶναι αἱ πράξεις τοῦ υἱοῦ της, τὸν ὁποῖον ἀπεδίωξε, καὶ λυπεῖται βλέπουσα ὅτι δὲν γίνονται ὑπὲρ αὐτῆς, οὐδὲ πρὸς τιμὴν της. Ἐν ἐμοί, βλέπετε ἄνδρα, ὁ ὁποῖος, καταδιωχθεὶς ὑπὸ τῶν ὁμοίων του, ἐξεδικήθη οἰκτεῖρων αὐτοὺς καὶ ἀποδίδων αὐτοῖς καλὸν ἀντὶ κακοῦ... Εἶμαι ὁ Γίνος τοῦ Τάκου τῆς Τουρρίτας.

— Σεῖς εἴσθε ὁ κύρ Γίνος! εἶπεν ἐκπληκτος ὁ βασιλεὺς, καὶ πάντες οἱ Ἀπούλιοι βαρόνοι συνωθοῦντο ἐκεῖ ὅπως ἴδωσι τὸν ἄνδρα, οὗ ἡ φήμη ἡμιλλᾶτο πρὸς τὴν τῶν ἐνδοξοτέρων στρατιωτῶν. Ὁ Γίνος ἔμεινεν ἀκίνητος, ἐν στάσει ἀρειμανίῳ, οὐχὶ ἐξ ἐπιτηδεύσεως, ἀλλ' ἐκ μακρᾶς συνηθείας, δευτέρας φύσεως καταστάσεως αὐτοῦ.

Ὁ Μαμφρέδης, ἀφοῦ ἐκορέσθη παρατηρῶν τὸν ἄνδρα, εἶπε συγκεκινημένος:

— Ὡ εὐγενὲς αἷμα, πῶς ἐταπεινώθης, !... Μεγάλῃ ψυχῇ, εἰς ποῖον σημεῖον περιήλθες! Πῶς ὑπέφερες ἄχρι τοῦδε τὴν ζωὴν; Πῶς ἀπέφυγες τὸν θάνατον... καὶ τὴν ἀτιμίαν;

— Ὡ κύριέ μου! διέτρεξα τὴν γῆν ταύτην, ἡ ὁποία διὰ τῆς ἀρχαίας δόξης της καλύπτει τὸ νῦν αἰσχος τῆς, καὶ εἶδον αὐτὴν πλήρη ἐγκλημάτων. Ὁ βραχίων μου ἐπροστάτευσε τὴν ἀθωότητα, καὶ τὰ πλήθη μὲ εὐλόγησαν... Ἐπειδὴ δὲ καὶ ὁ κατὰ τῶν ἀσθενῶν πόλεμος τῆς ἀδικίας εἶναι διηνεκής, καὶ ἐγὼ ὀλίγας μόνον στιγμὰς ἡσυχάσα.

— Καὶ κατὰ τὰς στιγμὰς ἐκείνας;

Ὁ Γίνος ἐταπεινώσε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἀπήντησε μετὰ δισταγμοῦ:

— Τὰ πλήθη λέγουσιν ὅτι ἐπανερχεται ἡ ἀρχαία κοινοκτημοσύνη... Ὁ ἄνθρωπος δικαιοῦται νὰ ὑπάρχῃ... Ἐζήτησά ἄρτον καί, ὅτε μοὶ ἡρνήθησαν αὐτόν, τὸν ἔλαβον διὰ τῆς βίας.

— Ἀλλὰ, διατί δὲν ἤλθετε εἰς τὴν αὐλήν μου; Ποῖος ἱππότης δὲν εὖρεν, ὑπὸ τὰς πτέρυγας τοῦ ἀετοῦ τοῦ Μαμφρέδου ἄσυχον κατὰ τῶν καταδιωγμῶν τῆς τύχης; Ἐφοβήθητε μὴ δὲν ἤθελον φερθῇ φιλοφρόνως πρὸς ὑμᾶς;... Γίνε μὲ ἡδίκησέτε.

— Ὅχι, δέσποτα... οὐδέποτε ἐδίστασα περὶ τῆς φιλοφροσύνης σας, ἀλλ' ἐφοβήθη μὴ ἤθελον θεωρηθῇ αὐθάδης, ἂν